

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

als artistes barcelonins, sino al autor de aquelles ratllas.

La primera reflexió que se'm va ocórrer va néixer de la forma literaria del article. Obra, segons crech, de un periodista que may ha agafat cap pinzell, malament pot ficarse a criticar las produccions propies de una professió tant distinta de la seva, qui en la d' escriptor comet tantas etzegalladas. Aquell estil mastegat y raspós, aquella dicció difícil, aquelles repeticions fillas de una mala digestió literaria, y sobre tot aquella manera de traduhir tant literalment los modismes catalans al castellá, que l' hi fan usar la frase *mirar delgado*, per mirar prim, y moltas altres, tot aixó, la veritat, quan s' uneix a una dóssis tant inmensa de pretensions pedantescas, fan perdre tota l' autoritat a un crítich, y més valdria que las deixuplinas que vol aplicar sobre l' esquena dels altres, comensés per aplicárselas, en just arrepentiment y penitencia, sobre la seva esquena.

Francament, es molt trist que qui diu ignorant als demés, per dirho bé, no comensi per estudiar la gramática castellana.

Y no cregui ningú que nosaltres, al escriure aquestes ratllas, tractém de sortir a la defensa dels artistes catalans. Aquí com a tot arreu, hi ha artistes que no la mereixen y n' hi ha que no la necessitan.

No la mereixen aquells que cultivan l' art sense fruyt ó sense pretensions; no la necessitan aquells qu' en públics exposicions ó en oposicions renyidas ó bé ab los seus treballs, han sapigut guanyarse un nom respectable y respectat. Entre 'ls pintors succeheix com entre 'ls poetes y com entre 'ls periodistas; n' hi ha de desgraciats y n' hi ha de afortunats; n' hi ha que fins *mirando delgado* ensopegan y fan tentinas, y n' hi ha també que hasta aclucats saben ahont posan la ploma.

Si parlém de aquest assumpto, es com a periodistas.

Lo periodisme per ser respectat deu respectarse a si mateix, respectant tot lo que siga digne de respecte. Alló de donar garrotada de cego es un mal sistema. Malament un cego pot posarse, per exemple, a judicar quadros, per lo qual la millor inteligencia quedaria a las foscas, si no tingués la claredat de la vista.

Pero nosaltres sabém—y l' experiéncia 'ns ho demostra—que aixis com hi ha periodistas sense conciencia ni caracter, que s' abandonan a la corrent de l' opinió, devegadas extraviada, y 's deixan dur per ella, per més que vayan a parar al precipici, n' hi ha també, que desde 'l primer dia qu' escriuhen, no podent sobresurtir de cap més manera, declaran la guerra al sentit comú.

Per lluytar contra 'l sentit comú, 's necessita un valor especial, ó millor dit, un desenfado superior a tolas las rahons y a tolas las consideracions.

Aquestos difineixen lo periodisme de la següent ma-

nera: «Lo periodisme es l' art de molestar al próxim.»

Hi ha una part de públich que hi riu, un' altra part que hi disfruta y aquesta es la que porta fins a la exageració l' amor a l' originalitat; y una altra part finalment, que s' hi enfada, y fins aquesta, sense voler, dona vida al periódich, desde 'l moment que 's pren la pena de llegirlo.

Ab tots aquests elements, l' empresa de desvariejar es tant facil com productiva.

No hi ha més que alsar la vista y veure qui sobresurt sobre 'l nivell del vulgo, per atiarli una garrotada. Com més alta y més grandiosa siga una celebritat, més bon blanch ofereix als tiros envenenats del periodista que adopta aquest camí, ansiós de celebritat y de renom.

Aixis un dia véu invadint tot l' univers la fama del *D. Quijote*; y aquest nou *D. Quijote* de una mala causa s' atreueix a contradir a tot l' univers, negant lo mérit de un' obra literaria que hasta a immortalisar no a un escriptor, sino a tota una nació.

Un altre dia sent parlar de 'n Fortuny, y ab lo mateix bastó ab que s' ha cregut—y aixó que ni menos l' ha tocat—aniquilar al primer dels nostres ingenis, tracta de destrossar un quadro, com *La batalla de Tetuan*, qu' encare que no siga acabat, proclama l' immortalitat del primer dels nostres pintors.

En cambi véu una figura de barro, obra de un pobre aficionat sense pretensions, y té 'l valor de dir que 's creya qu' era de 'n Vallmitjana; pero que mirantla millor, va convence 's de que en Vallmitjana no era capás de ferla.

Y aixis per aquest estil segueix lo seu camí, donant llisons a tothom, y creyentse, inflat de petulancia, que tot lo mon s' inclina y s' agenolla davant de aqueixa fantasia formada per una gran ignorancia vestida ab los ropatjes de un gran atreviment.

Reflexionant tot aixó, consoléuvos artistes catalans, y penséu que avants de que a vosaltres vos arribés lo torn, los hi havia arribat al infelís Cervantes y a aquest *pelele* de 'n Fortuny.

Lo que hauriau de teme, si acás, es un elogi de part de aquests periodistas. Aquests elogis sí, que son d' aquells que quan no matan, posan en ridicul.

J. R. y R.

HISTORIA DE AMOR.

L' Elena no podria viure sense l' amor d' en Joan; y a n' en Joan l' hi seria insoportable la vida sense l' amor de l' Elena. Los dos s' estiman com... ¿cóm qui 'ls diré?... Com l' aucell estima a l' ayre, la flor a l' sol, la nau al vent, y 'l poeta las comparacions romanseras com aquestas.

AGRAVIS QUE SON FAVORS.

Diasendarrera, en los círculs artístichs de Barcelona los pintors se passavan de má en má un periódich y llegian y comentavan un article, y s' exclamavan y s' alborotavan, y alguns fins s' estiravan los cabells, y alguns altres tancavan los punys en actitud amensadora.

—¿Qué tenen los fills del art? preguntavan los profans.

—¿Que vol que tingan? responia un senyor que sense ser artista se relaciona ab ells, los estima y algunas vegadas los admira. Aquests xicots que no 's fican en res, que treballan tranquilament desde 'l seu taller, y exposan las sevas obras en busca de compradors, s' han sentit tots a la mateixa hora una especie de bofetada que ni se la mereixian, ni la esperavan, la qual bofeta da 'ls ha posat nerviosos.

—Mala aventural vaig dir jo que se que, per cultivar las arts plásticas se necessita serenitat d' esperit y un pols ben segur. Ho sento; pero desitjaria veure aquest article. Veyám tot aquest alborot de qui es fill, si de la fortaleza de la manxiula del crítich ó bé de la finura de l' epidérmis dels artistes.

Vaig llegirlo ab calma, vaig analizarlo, fins vaig meditarlo, y després de tot, no vaig compadeixe pas

Ella es inmensament rica, y ell es pobre ab igual qualificatiu, y 'ls poch diners que t'è, 'ls emplea en comprar billets de la rifa, pera veure si en poch temps la sort s'apiada d'ell; perque han de saber, que 'l pare d'ella no vol que la seva filla 's casi ab un perdut.

Cansat de pendre billets sense resultat, satisfactori s'enten, y veient que 'l papà continua cada dia més sério, determina marxar a América a fer fortuna, y... dit y fet.

Després d'una despedida entre 'ls dos enamorats d'aquelles que si 's posan en música tot son calderons, y després de rebre ell de mans d'ella lo seu retrato y... 'l preu del passatge (lo pobre xicot no tenia un clau) se 'n va cap al altre mon.

Tres anys han transcorregut. En Joan continua per allà a América y veient que 'l treball no l'hi proporciona grans ahorros ¿qué fa? Altre cop a comprar billets per veure si allà serà més felis; pero ¡cal! Es allò que diuen: Desgraciat l'home que neix per xaval.

L'Elena, cada dia més trista, per la llarga ausència del seu estimat, està groga y nó menja; ni res la diverteix.

Son pare, tement un mal resultat, casi casi pensa en enviar a buscar al que ha de fer felis a la seva filla; pero l'avaricia l'hi té forrat lo cor y 'l casi casi no passa d'aquí.

Desde la marxa d'en Joan han passat cinch anys. Lo pare de l'Elena, en vista de las fatals conseqüencias que pot reportar a sa filla la malaltia que pateix y obehint lo concell dels metjes que l'hi han dit que 'l remey de la noya es a l'Habana, determina escriure a n'en Joan suplicantli que vinga al moment a portar la ditxa y la tranquilat al cor de la seva filla.

Passan dos mesos y a l'arribada del vapor quan l'Elena 's creu estar a punt de abraçar a son estimat Joanet, son pare reb una carta del principal d'aquest dihent:

«Al moment de rebre sa estimada carta de... dirigida a mon dependent Joan N. aquest desgraciat acaba de posar fi a sos dias y de quina manera! En un quartet, sense cap obertura, s'ha tancat l'infelis y allí ha fet una fogata ab un immens munt de billets de loteria y ha mort asfixiat per lo fum. ¡Que Déu l'haja perdonat!

«Ab greu dolor l'hi comunico tant sensible desgracia y acompanyo ab la present un coneixement de dos bauls embarcats a la consignació de vosté, en lo vapor conductor de aquesta carta. En ells trobará vosté quants objectes posseïa 'l finat y després un billet enter de la rifa de Madrid que 's celebra lo dia de Nadal, tot lo qual lo desgraciat jove ha legat a vosté, segons escrit ha deixat que també l'hi envio, per que 'n fassi l'us que tinga per convenient.

Queda de vosté etc. etc.»

Al saber la mort d'en Joan, l'Elena 's desmaya y així permaneceix una pila d'horas seguidas. Per fi l'hi passa y obra 'ls bauls; cada objecte que véu l'hi fa pensar un mar de llágrimas.

Son pare en lo únich que 's fixa es en lo billet. Se 'l guarda en la cartera y no pot dissimular una emoció estranya que s'ha apoderat d'ell. Una véu interior l'hi diu que aquell billet ha d'esser premiat.

Aquell mateix dia se verifica lo sorteig. Fins lo dia següent no pot saber los números premiats. La nit la passa sense poder dormir. Sols ho logra un moment y somia que 'l billet ha tret la grossa que 'n Joan no es mort y arriba d'América y 's casa ab sa filla. Al saltar del llit, mana a un criat que vaji a comprar la llista; pero 'l corréu no arriba fins al vespre. Ab gran intranquilat passa las horas que faltan fins l'arribada del corréu.

Per fi aqueix arriba: l'hi presentan nna llista; mira y... groch com la cera cau a terra desmayat.

Un criat l'hi pren lo billet dels dits, lo mira y.... pres! ni menos hi havia la centena!

R. B.

UN COP D'ULL ALS TEATROS.

Aquell que vá dir que l'Espanya es la terra dels *Tenorios* tenia molta rahó.

Aquests últims dias totas las empreses varen fer lo *Tenorio*, y aixis varem tenir: *Tenorio* al Liceo, *Tenorio* al Principal, *Tenorio* a Romea, *Tenorio* al Circo; al Odeon van darnos la segona part del *Tenorio* y fins al Circo eqüestre, en Pierantoni vá fer un *Tenorio* de pantomima.

Are si 'm preguntan quin de aquests *Tenorios* es lo millor, no sabria dils'ho, perque jo sè de memoria l'obra de 'n Zorrilla, y després de fer la castanyada més m'estimo representarme 'l jo mateix. Aixis es que no n'hi vist cap.

Al Liceo, al últim han romput lo carreró sense sortida de *Il Profeta*, y han possat lo *Rigoletto*. No he

tingut temps de veure'l y 'n parlarém la senmana entrant.

Lo que no olvidarem may més es l'últim concert donat a la tarde del dijous passat, baix la direcció del celebre Monasterio. L'eminent mestre espanyol va tenir una justa y merescuda ovació.

Al sortir del teatro, un públich numerós vá acompanyarlo al seu allotjament, al crit entusiasta de Viva Monasterio!

—¡Ay, ay, ay! ¡Y qué n'estém de perduts, deya un veterano del any 35. ¡Cóm pot anar bé la pobre Espanya, si fins las classes ilustradas demanan a crits, pels carrers, lo restabliment dels *monasteris*!

N. N. N.

LOS MEUS AMORS.

... Qu'en diria que la que tanto amor así juraba juramento y amor olvidaría.
García Gutiérrez.

POEMA.

I.

L'estimava ab deliri, quan l'ausència lluny d'ella 'm vá portar com si fés nosa.
—¡A Déu! 'l hi vareig dir y mitj plorosa
—¡A Déu! vá contestar «preném paciència que soch téva ja ho sabs; may l'inclemencia ha niat en mon cor, soch virtuosa, si triguessis mil anys, la téva esposa prometo que seré.» (fatal creencia.)
Vaig torná al cap d'un mes, y ab alegria com cap enamorat la té més forta, corro per abraçar la mèva aymsa.
Sa mare al véure 'm diu tancant la porta:
«La tens al Poble Nou» prenh lo tranvía y me 'n vaig cap allà creyentla morta.

II.

Explicar lo trastorn de la noticia, semblaría 'l recurs d'una rondalla; sols diré, que plorant com la canalla, repetia 'l seu nom ¡Alicia! ¡Alicia!
Alhagat pèl recort d'una carícia, sentia en mon cervell tenás batalla, quan de sopte 'l tranvía ¡plaf! s'encalla semblant qu'hagués estat fet ab malicia.
Aniré a peu, vaig dir, que tinch fat-lera d'ajenollarm' damunt sa sepultura, encare que la pobre no m'espera.
Vá aturarme una véu que al mèu darrera vá dirme «No 't perdís may per una impura qu' en dur rahons al ball es la primera.»

III.

—¿Que escolto?
—Lo que sents.
—¡Ma'la negada!
—No es morta?
—Tant com tú.
—Bona l'hém feta.
Jo que plorant perdía la xaveta creyentla virtuosa y sepultada!
¿Y dius que está ballant?
—Tota suada rajantli aygua del front com una aixeta.
—¿Quant me 'n faré de entrar?
—Una pesseta,
—Per sufrir un disgust, malhaguanyada.
Pero en fi, 'l tot per tot, gastém la plata com gasto 'l bon humor y la paciència fent ridicols papers qu' es lo que 'm mata.
¡Ah!
—¿Que tens?
—La veig.
—Per Déu, prudencia.
—Un altre l'hi fa l'ós, ¡miram ingrata! y ella diu «¿Qui 'us ha dat tanta llicencia?»

IV.

De pedra vaig quedar ab tal descaro confós y avergonyat per llarga estona, quan tots los balladors, formant rodona, al mitj me van deixar fent paper raro.
Un fent lo graciós, sens cap reparo fentme caure 'l barret un tanto 'm dona.
Un altre, qu' es amich de la minyona contesta qu' ell es prou per arreglarho.
Surtim cap al carrer. l'infame plora com parodiand lo plor del cocodrillo ó pel remordiment de ser traydora.
Fert lo meu rival fa un crit de ¡pillo! y 'ns trovabam tots dos al cap d'una hora, ell al Sant Hospital; jo al Quartellillo.

V.

Ha passat ja molt temps; d'aquella escena sols conservo 'l recort, no la venjansa; jo m'aguanto solter, y ella no 's cansa de demanar perdó per sa gran pena.
Sa mare no la vol, ni créu esmena quan la contempla avuy sencilla y mansa perque diu, que en lo cor sent gran racansa d'haber dat mort a aquell, y a mí cadena.

Tal es de mos amors la certa historia, y encara no descrich passos més tristos que desitjo esborrar de la memoria perque puch molt dir bèn que son may vistos.

Si la volen coneixe, allà a la Bória la trobarán venent capsas de mistos,
PERE PORLABOR.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Lo pintor Horaci Vernet vá dibuixar un dia una estampa curiosa que 's venia en tots los boulevards de Paris. Representava un dimoni vestit de frare, duhent a la mà uns grans rosaris, formats de tal manera, que 'ls grans eran un enfilay de monedas d'or y las glorias grossos brillants.

Sortia la lámina en lo moment del restabliment de las órdenes religiosas, y al peu de l'estampa s'hi llegia 'l conegut adagi:

«El diablo harto de carne....»

Los freres, ofesos, van tenir medi de seqüestrar la tirada y destruir la planxa, gracias a las complacencias de la autoritat.

Y l'endemá 'l célebre pintor publicava en un periódich satirich la següent consideració:

—«Vaja, está probat: los freres no poden veure que ningú 's burli del diable.»

L'Academia francesa devia otorgar un premi de 30 mil franchs al autor de la millor producció dramática que s'hagués escrit d'alguns anys a aquella banda.

L'académich Pierre Lebrun defensava un drama de George Sand, que inductablement era 'l qu'entrava més de plé en las condiciones del concurs.

Victor Cousin, en cambi, tenia un compromís particular, y vensut per las rahons de Pierre Lebrun, respongué:

—Consti que hi combatut a George Sand, per lo mateix que la considero la millor escriptora del sigle. Y jo crech que com a tal es molt superior a totas las preocupacions.

La següent escena vá occurre l'endemá de la trista jornada del 22 de Juny de 1866. Gran número de sargentos, compromesos en aquella insurrecció, estavan arrestats y a punt de passar per un consell de guerra. Entre ells n'hi havia un de veterano, ab lo pel gris y 'l front arrugat.

O'Donnell vá visitarlos y adonantse del vell sargento vá dirli:

—Impossible sembla que vosté, després de tants anys, haja incorregut també en aquesta tremenda falta de disciplina.

—General, respongué 'l sargento: quan un home s'acostuma a aquestas cosas, s'hi afliciona y en certs moments no pot contenirse.

—¿Cóm! exclamá O'Donnell, s'havia sublevat alguna altra vegada?

—Si, mon general, a Vicálvaro, al costat de V. E.

Lo general O'Donnell va retirarse del calabosso ab lo cap baix.

ESQUELLOTS.

No sè si 'l dilluns van veure la moixiganga de la Reparadora formada de cocurullas y donas que van anar al cementiri a moure un gran xibarri.

Lo dia dels Morts molts van al cementiri a resar, molts altres hi van a plorar la pèdua de un ser amat; los de la *Reparadora* son diferents: aquestos hi van a donar una serenata als morts, y a veure si 'ls fan mal de cráneo.

Al veure una cucurulla deya un xicot:

—Ja sè perque 'ls diuben de la *Reparadora*.

—¿Perqué?

—Perque *reparan* lo mon per dos forats.

Regla de conducta de la majoria del Ajuntament de Barcelona, en tot lo que 's refereix a la Ciutat: «No vols caldó? Escudella y mitja! ¿Aixó vols? Aixó no haurás.» Y no hi ha remey: la majoria no sab sortirse de aquí.

Barcelona en pés es enemiga del enllás dels ferrocarrils, per los carrers de Aragón y Marina; donchs may siga sino per aquest mateix motiu, la majoria del Ajuntament n' es favorable.

Y com qu' en aquella casa no hi valen rahons sino vots, los vots son de 'n Fontrodona y de 'n Ballori y de 'n Pel-fort, a pesar dels discursos de 'n Cabot, del Escudé, y fins de l'actitut del arcalde.

Jo, francament, l'enllás dels carrils no 'l faria pás pels carrers de Aragón y Marina: lo faria pèl saló de Cent.

A veure si 'l desembrassava de una vegada.

Entre enamorats:
 —Riteta estém perduts.
 —Y aixó que 't passa, Lluisset?
 —A mi res: á tu si á cas, que diu que volen estancar-te.
 —No t' entench.
 —Si, dona, diuhen que 'l ministre de Hisenda vol estancar *la sal*; y com que tu 'n tens tanta!..

Llegeixo en un periódich de Santander:
 «Las ciutats de Burgos y de Valladolid están enredadas per veure quina de las dugas s' emporta l' escola de Tiro de Toledo.
 «Se pot fer una cosa, perquè totes dugas quedin contentes y satisfetas.
 «Posar á l' una 'l tiro y á l' altre 'l blanco.»

Se diu que 'l governador de la provincia está resolt á tancar lo cementiri.
 M' agrada l' idea; pero avants s' haurá de dictar una Real Ordre, manant baix pena de la vida, que no 's mori ningú.

L' ocasió més oportuna, al mèu entendre, per tancar lo cementiri, era quan s' estavan á dintre cantant las donas y las cucurullas de *la Reparadora*.

L' emperador de Marruecos ha fet un gran regalo al comandant del vapor *Vulcano*.
 L' hi ha regalat un caball.
 ¿Los hi fa estrany, que 'l comandant de un vapor rebí un caball?
 ¡Qui sab!
 Potser lo caball del Emperador de Marruecos era un *caball* de vapor!

Historia trista:
 Davant del Tribunal Supremo de Madrid, dintre de pochos dias se veurá la causa formada contra Joan Diaz Garayo (a) Yurraon, autor de la extrangulació y violació de Maria dels Dolors Garcia Cortazar, crims perpetrats á principis de 1879.

No es aquest l' únich crim que havia comés lo tal Yurraon.
 Pèls voltants de Vitoria, en l' espay de tres anys van apareixe tretze donas extranguladas, y com que totes per un igual tenian las entranyas fora del cos, lo vulgo aterrorisat pèl misteri de aquests crims, vá comensar á creure ab l' existencia de un fantasma anomenat *Saca-mantecas*.

Després s' ha sabut que 'l tal *Saca-mantecas* no era altre que 'l criminal Diaz Garayo.

¿Quin móvil induhia á aquest tigre á procedir de semblant manera?

Un impuls irresistible, de que ni ell mateix se 'n dona compte.

—¿Perqué 'ls tréyau las entranyas? vá preguntarli 'l jutje.

—Perque 'm fessin horror, á fi de desvesarme de aquest vici.

—¿Vos sabia gréu?

—Si, de tal manera que després de cada assassinat, me 'n anava á l' iglesia, y plorant á llágrima viva, demanava perdó á Dèu nostre Senyor y resava despres per l' ánima de las mèvas victimas.

¿Han vist may una cosa més monstruosa?

Matar perque si, y després pregar pèl difunt.
 Aixís mateix obrava 'l criminal La Pera, que á cada crim que cometia duya dos ciris al convent del Carme de Valls.

¿Quina barreja més monstruosa no forman lo fanatisme religiós y 'ls instints criminals!

L' altre dia en un periódich local vaig llegirhi 'l següent anunci:

ORTIZ. Conocido y acreditado profesor de danzas de salon. Dicho profesor, además de enseñar de danzar enseña también los modales y modo de reproducirse en un baile de etiqueta, lo que suelen adolecerse la mayoría de los jóvenes y señoritas por tener un modo de danzar vulgar y con coqueteria; pues Ortiz con 6 lecciones enseña de danzar para salir de un compromiso, y con 16 la finura y modales de la danza de etiqueta.

Nada: ja 'u saben los casats que tenen fills. Setze llissonetas de ball d' etiqueta.... y avants de l' any, á menjar confits.

Dos caricaturas del *Charivari*:
 Representa l' una la porta del cementiri 'l dia dels Morts, ab una gran corriolada de gent que s' hi dirigeix.

En primer terme, á un costat s' hi véu un metje y un amich de aquest que l' hi diu:

—¿Quina satisfacció han de tenir vostés en dias com avuy, al veure que gracias á las sèvas receptas, surt tanta gent de casa!

L' altre representa un marit dirigintse al sepulcre de a sèva dona ab una gran corona á las mans.
 L' home 's queda tot sorprès al veure que n' hi ha que l' han guanyat per má.
 Efectivament sobre 'l panteon hi ha una corona que diu:

Eterno recuerdo de los amigos de su esposo.

QUÈNTOS.

Parlant de un tipo molt aficionat á dir xistes y á fer brometa, sense que may se l' hi acudís ni una idea formal, ni una paraula seria, deya un observador:
 —Es un xicot agradable: pero acaba per empalagar.
 Quan estich ab ell, se 'm figura un dinar sense sopa ni entrants, tot son postres.

Un lladre regonegut demanava consulta á un advocat, sobre una certa feta, de la qual se 'n temia un resultat fatal. A lo millor de la consulta, l' advocat va tenir una necessitat que l' obligá á sortir del despaiç, y no volent treure al lladre durant la sèva ausencia, y tement per altra part que aprofitantse de la mateixa podia fer corre 'ls dits, l' hi digué:
 —Escolti: mentres seré fora m' ha de fer un favor.
 —Home, demani.
 —No 'us costará res, ¿prometéu ferme'l sense demenarme'l perquè?
 —Desde luego.
 —Donchs mentres seré fora, no paréu de picar de mans.

Lo lladre vá cumplir; pero interpretant l' objecte, y mirantse l' escribania de plata que hi havia sobre la taula, exclamava:
 —Mare de Dèu, y que 'n saben aquests dimontris d' advocats!

Escollat en una reunió:

—Sabs en Pauhet?
 —Si ¿qué?
 —Se casa ab la sèva querida.
 —¿Y perquè fa aquest cop de cap?
 —Ell diu que 'u fá per economia.

Una dona que ha quedat viuda y en cinta, al cap de dos mesos de tenir lo marit enterrat s' enamora de un geperut, lleig y deforme.

—¿Sembla impossible! Deya un de la parentela.
 Y un metje l' hi responia:
 —Tocant á aquest punt no l' hi estranyi res: aixó son desitjos de dona embarassada.

En una imprenta demanan un corrector de probas que siga hábil en son ofici. Se n' hi presenta un, y l' hi preguntan:
 —Vosté sab de corretjir?
 —Perfectament.... al pèl.
 —¿Qui pot donarnos algun informe?
 —Per informes, ningú com la mèva dona. Creguin, senyors, que no n' hi deixo passar cap: á la més petita falta, bastonada *que te crió*.

Un grabat deya:

—No sè com es lo mon: á la Marieta perque quan riu tè un clotet á cada galta, tothom l' hi diu qu' es maca; y de mi que 'n tinch tota la cara plena, ningú 'n fá cas.

Un jove calavera, pero molt poch enterat dels primors de la cuyna, deya:
 —Hem fet un daltabaix. ¿Mare de Dèu y quin dinar més estupendo!... Al menos hem menjat vintplats.... Arròs á la marselesa.... Peix ab salsa de Holanda.... Costellas al grati.... Fins hi ha hagut Champany truffé.

Una noya á un jove que no 's cansa de perseguirla:
 —Digui ¿vosté vè ab bon fi?
 —Ab bon fi? diu. No 'n conech un altre de més agradable per mi y per vosté.

Dugas criadas se troban á la Rambla de las Flors.
 —¿Marietal ¿Y donchs que l' has fet tot aquest temps que no t' hi vist?
 —Hem sigut ab los amos á pendre banys.
 —¿Ahont heu anat?
 —A San Sebastiá. La senyora ha prés 21 banys.
 —¿Vintun banys? Si que, amigo, devia anar bruta de dintre!

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
 Un tres prima de poesias ab molt lujo encuadernat, fa poch temps qu' ha publicat lo mèu oncle Canaliás.
 Mes en ell jo hi dugas tres, un tersa que quatre agrada, y 'l fá total; tal vegada aixó li treu l' interés.

PAU SALA.

II.
 Damunt l' enclusa picava ab lo tot en Juan Ferré; y un tot inversa caigüé matanlo quant menys pensava.

RASPIGUL.

ENDEVINALLA.

Soch hestia y trasto de vidre; serveixo molt á l' ivern y 'm solen donar al tonto que al temps de menjar no hi es.

GARGAMELLA.

MUDANSA.

Soch una bestia molt útil; soch nom d' alguna andalusa; soch crit de goig del inglés; soch espant de las criaturas.

TIMOR DEI.

TRIANGUL DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletas que llegidas horisontal y verticalment digan: la 1.ª ratlla un nom de dona; la 2.ª una bestia; la 3.ª lo que tenen las pinturas; la 4.ª una planta; la 5.ª repetida una fruyta y la 6.ª una lletra.

J. FLOS.

CONVERSA.

—Hola, Joanet: m' han dit que 't casavas.
 —Si noy; vull fer com tú.
 —¿Y has pensat ben bè lo que 't fas?
 —Si ja ho tinch decidit.
 —Mira que 'l matrimoni no es cosa de broma.
 —Ja ho se.
 —Y qui es ella?
 —Ja ho hém dit entre 'ls dos.

MARRANYA.

TRENCA-CLOSCAS.

Pavo tendre.

Ab aquestas paraulas formar lo nom d' una provincia d' Espanya.

AREBIR Y SELLESAC.

GEROGLIFICH.

Q I P

8

— 3

5

A

La Mi

C

hco Bra

I

N

M I C

H

AIXORAMSUT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.^a—Morena.
- IDEM 2.^a—Rodona.
- ENDEVINALLA.—Agulla.
- ACENTÍGRAFO.—Baco, Baco.
- TRENCA-CLOSCAS.—Seminari.
- CONVERSA.—Odeon.
- QUADRAT DE PARAULAS.—A p i t
P o m a
I m a n
T a n o
- GEROGLIFICH.—Hu més cinch, més deu, més quatre es vint.

COSAS DE LA SEMANA.

UN CRÍTICH DE MALAS ARTS.

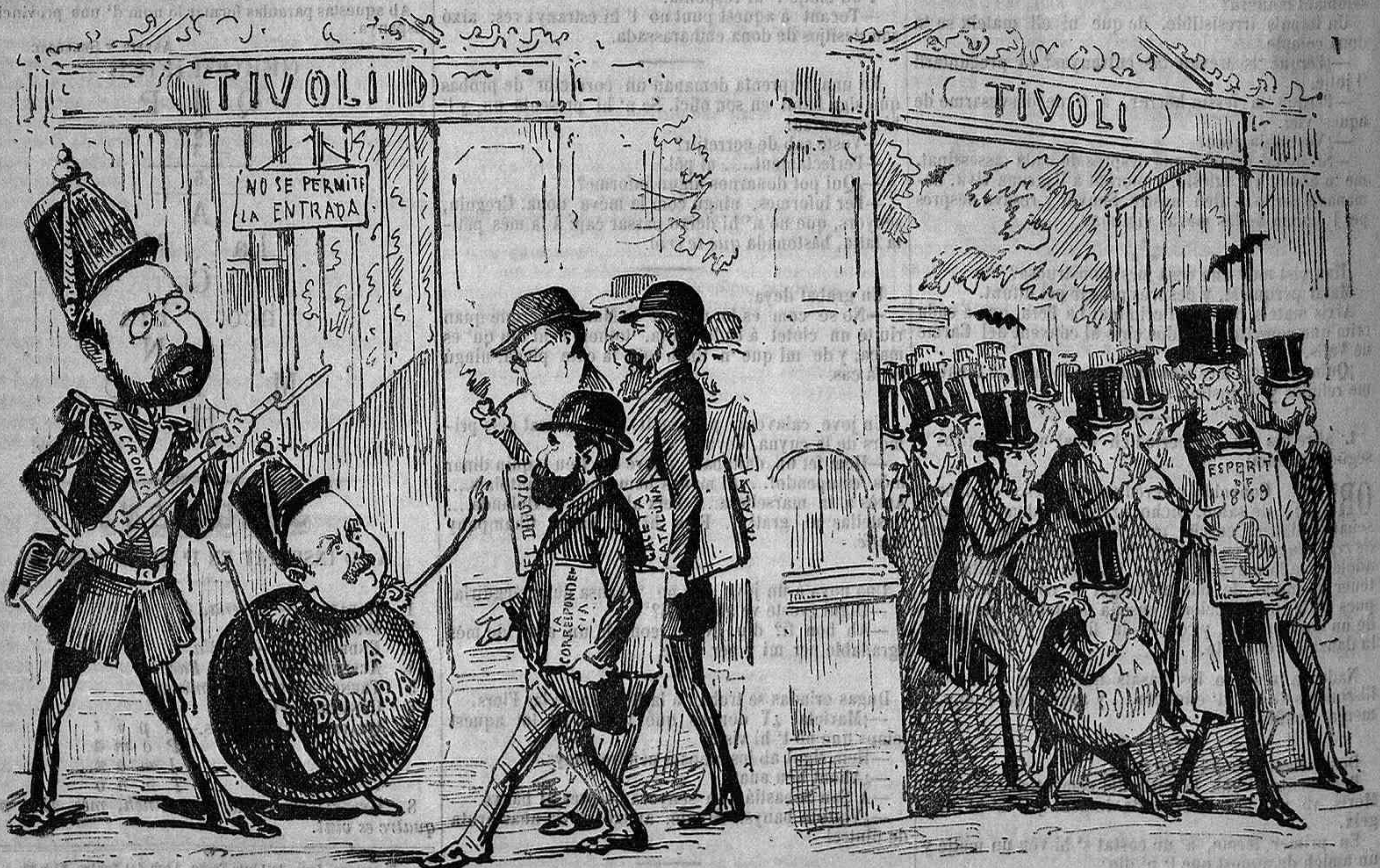
Si vol veure 'ls quadros, me sembla que no hauria de anar a ca 'n Parés, sino á la capella de Santa Llucia.

¡Cervantes! ¡Psé! ¡Fortuny! ¡Uix!... Desenganyarse: al mon no hi ha mes obra mestra que aquest busto.

L' ENTRADA.

LO TECH DEL TÍVOLI.

LA SORTIDA.

—¡Atrás paisanos!

Zitto, silencio,—que mira la premsa.